

Jak wspierać dziecko w rozwoju talentów?

Wychowanie to towarzyszenie dziecku w drodze do dorosłości. To proces ciekawy i piękny, ale też trudny. Rodzice często stają przed dylematem co zrobić żeby nie zmarnować potencjału dziecka.

Oto kilka przydatnych porad:

Podążać za dzieckiem

Rodzice obserwując swoje dzieci widzą, że pewne zajęcia sprawiają im więcej radości, na określone tematy zadają więcej pytań, są dociekliwe. Niezwykle ważne jest podążanie za dzieckiem. Jeżeli widzimy, że jest ono czymś szczególnie zainteresowane, warto stworzyć mu optymalne warunki do rozwoju pasji, zainteresowań – zapisać na interesujące go zajęcia pozaszkolne. Mają one sprawiać przyjemność dziecku i być adekwatne do jego możliwości i umiejętności, a nie stanowić realizację ambicji rodzicielskich. Podstawą jest rozmowa z dzieckiem na temat tego, co chciałoby robić w czasie wolnym. Jeżeli nie ma pomysłów, warto mu je podsunąć np. zabierać na zajęcia pokazowe różnych dyscyplin sportowych itp.

Niewątpliwie każdy rodzic chce żeby jego dziecko było mądre, dobrze się rozwijało. Jednak należy pamiętać żeby go zbyt nie przeciążyć. Już lekcje w szkole i prace domowe stanowią dla niego wyzwanie i są czasochłonne. Dziecko powinno mieć czas na zabawę z rówieśnikami, relaks, po to by zregenerować siły do dalszej pracy. Układajmy dziecku grafik w sposób rozsądny, uwzględniając czas na odpoczynek.

Uczyć systematyczności

Dziecko tak jak wielu innych rzeczy, musi nauczyć się systematyczności. To zadaniem rodzica jest uświadomienie dziecku, że robiąc coś w sposób ciągły, małymi krokami, osiągamy sukces. Nie bez przyczyny króluje powiedzenie „Trening czyni mistrza”. Zadaniem rodzica jest egzekwowanie wywiązywania się przez dziecko z dodatkowych zajęć: przypominanie o tym kiedy są, dowiezienie dziecka w odpowiednie miejsce, przypilnowanie czy wzięło wszystkie niezbędne rzeczy. Oczywiście jeżeli widzimy, że dziecko naprawdę stawia silny opór i nie chce kontynuować zajęć, nie należy go zmuszać, naciskać. Czasami warto odczekać, może być to chwilowe zniechęcenie. Bywa też tak, że dziecko po uprzedniej próbie zachęty i motywacji z naszej strony rezygnuje i należy to uszanować, bo ucieszczanie w zajęciach na siłę nie przyniesie efektów.

Chwalić

W motywowaniu dzieci do pracy ważna jest pochwała ze strony rodzica, która stanowi dla dziecka olbrzymią nagrodę i zachętę do dalszej pracy, działa wzmacniająco. Ponadto przyczynia się do tego, że dziecko czuje, iż efekty jego pracy zostały dostrzeżone, że warto się starać. Każdemu jest przyjemnie kiedy jego osiągnięcia zostaną docenione. To wpływa pozytywnie na naszą samoocenę i poczucie kompetencji. Pamiętajmy, że komunikaty, które udzielamy dziecku jako rodzice przyczyniają się do kształtowania jego obrazu siebie.

Dostrzegając pozytywne strony dziecka, nagradzając jego sukcesy (pochwała to też nagroda), kształtujemy w nim poczucie, że może być dumne z siebie i swoich dokonań.

Warto stosować tzw. „pochwałę opisową”. Stanowi ona bardziej rozbudowany rodzaj pochwały. Rodzic opisuje to, co zrobiło dziecko. Następnie mówi o swoich odczuciach w związku z tym oraz podsumowuje swoją wypowiedź np. *Widzę, że narysowałeś dla mnie laurkę. Użyłeś wielu kolorów. Widzę na rysunku czerwone i niebieskie kwiaty, zieloną trawę. Podoba mi się to mocno niebieskie niebo, na którym świeci duże słońce. Wygląda na to, że włożyłeś dużo wysiłku w ten rysunek, bardzo się starałeś. To się nazywa zaangażowanie.*

Tego typu pochwała wzmacnia w dziecku poczucie, że zrobiło coś ważnego, dobrego. Warto podkreślać nie tylko efekt końcowy, ale też wysiłek jaki dziecko wkłada w daną czynność. Pochwała opisowa wymaga od rodzica więcej czasu, ale wnosi o wiele więcej niż powiedzenie „super” czy „pięknie”. Dziecko czuje się zauważone, docenione. Dostaje jasny i konkretny komunikat, co dobrego zrobiło.

Udzielać wsparcia w radzeniu sobie z porażkami

Każdemu z nas, a dzieciom szczególnie ciężko jest pogodzić się z poniesioną porażką. Przede wszystkim nie należy bagatelizować uczuć dziecka w takiej sytuacji, nazwać je. „Rozumiem, że jest Ci bardzo przykro, że przegrałeś. Trudno jest przegrywać”. Zaakceptować uczucie dziecka, przytulić, wysłuchać. Jednocześnie powiedzieć, że czasami tak się dzieje, że coś nam nie wychodzi. Warto zaszczeniać w dziecku postawę nieporównywania się z innymi. Zawsze znajdzie się ktoś lepszy i gorszy. Po prostu dziś mi nie wyszło, jest mi przykro, ale będę próbował następnym razem. Ważne jest też to w jaki sposób rodzice reagują na własne porażki. Dzieci są baczными obserwatorami i uczą się przez naśladowanie. Dlatego należy pokazywać swoim zachowaniem, jak radzić sobie z porażkami w sposób konstruktywny. Polecam granie całą rodziną w gry planszowe, które dają dzieciom możliwość doświadczania zarówno wygranej, jak i przegranej, sukcesów i porażek w mikroskali.

Dawać dobry przykład

Dzieci uczą się przez obserwację zachowań dorosłych. Jak powszechnie wiadomo: "Słowa uczą, ale czyny pociągają". Dlatego ważne jest żeby rodzice nie tylko zaszczeniać w dzieciach pasje, ale sami posiadali zainteresowania. Rodzic, który realizuje się w jakiejś dziedzinie jest wzorem dla dziecka, przykładem tego, że warto w życiu mieć obszar, który sprawia nam przyjemność i przyczynia się do naszego samorozwoju.

Dbać o całościowy rozwój dziecka

Często dziecko dobrze funkcjonujące w sferze poznawczej, intelektualnej, przejawia deficyty w funkcjonowaniu społecznym, emocjonalnym. Nie należy generalizować i nie każdego dziecka zdolnego się to tyczy. Niemniej, dzieci zdolne myślą w sposób niekonwencjonalny, wychodzą poza schematy, co czasem bywa trudne do zaakceptowania przez otoczenie. Ponadto zdarza się, że takim dzieciom trudno jest przyjąć punkt widzenia, zdanie innej osoby. Są silnymi indywidualnościami. Bywa też, że bywają wycofane, mają problemy z wchodzeniem w relacje z rówieśnikami. Rozwój intelektualny nie idzie w parze

z emocjami. Zachęcam rodziców do rozmawiania z dziećmi o uczuciach, nazywania swoich stanów emocjonalnych i emocji dzieci, jak również o zadbanie by dziecko poza szkołą miało możliwość kontaktu z rówieśnikami. Wychowanie to dbanie o całościowy, harmonijny rozwój.

Pamiętajmy, że człowieka tworzy nie tylko sfera intelektualna, ale także psychiczna, cielesna, duchowa. Dbajmy o rozwój każdego z tych obszarów u swoich dzieci!!!

Natalia Hulla
mgr psycholog